

På Bjørnejakt i Canada

Tanken på en gang å kunne dra til Canada, ble for meg gjort levende alt fra barndommen. Først gjennom utallige tegneserier om indianere og pelsjegere. Senere har jeg lest mange artikler og reiseskildringer som har beskrevet reiser og fangstliv der borte.

Av Oddvar Tryggestad

I de senere år er dette blitt visualisert gjennom fjernsynet og har forsterket trangten til å en dag kunne besøke dette enorme og spennende landet. De senere år har familien min feiret påske på Dombås, og så også i år. En dag kom ciccio av Trolltun, brøkdrene Stigen og fortalte at de hadde bestilt billetter til bjørnejakt i Canada.

Pampers og regnfrakk

Avreise var satt til 15. mai og vi skulle være fremme i leiren og starte jakten 17. mai. Nå ble det en hektisk tid for å ordne det utstyret og de papirer og tillatelser som vi hadde behov for. En del morsomheter fremkom før avreisen. En dag spurte jeg Odd Stigen om hva han skulle ta med seg utenom utstyrslisten. Svaret var klart: regnkappe og Pampers bleier. Svaret syntes jeg var rart og spurte: hvorfor? Jo, han mente at dette ville komme godt med.

vi måtte liste oss usett, og stilt mot vinden, inn mot dyret ...

når han måtte bjørn, det ville bli så dramatisk at han lett kunne komme til å drite seg ut, og en regnkappe var lett og ta på og av, og en Pampers bleie ville lett kunne redde ham en del ut av situasjonen. Men før turen merket jeg at noen hadde store innvendinger mot å dra til Canada «for å skyte bjørn» som de lett sarkastisk sa. For enkelte vil

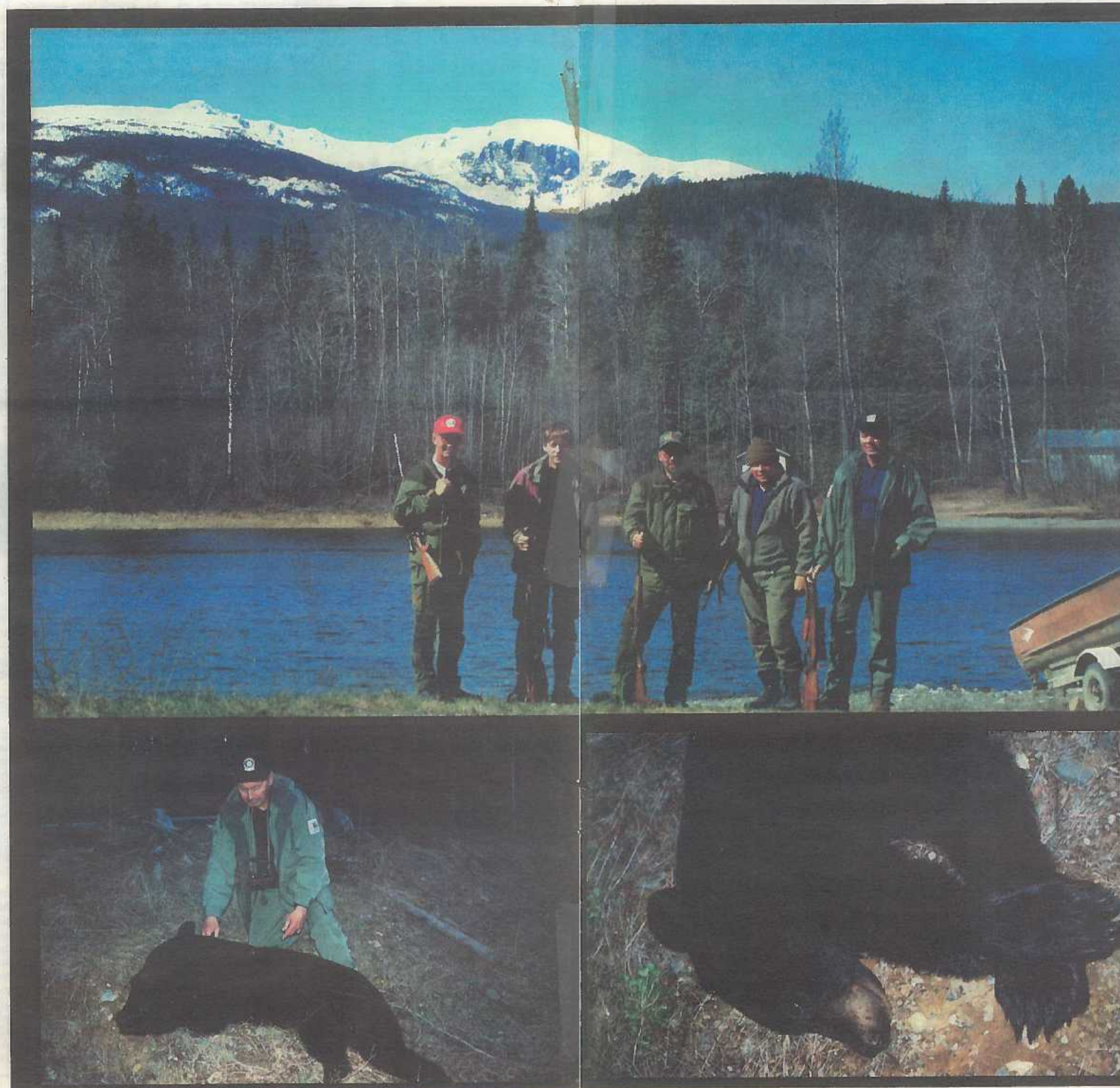
en slik jaktreise, kan hende vekke avsky, men for meg var det tanken på å få oppleve landet, naturen, dyrelivet, kulturen og de fiskerike innsjøene og elvene som også var en del av målet.

Jakta starter

Mange av oss var overrasket over den måten jakta skulle foregå på, for vi kan vel ikke si at vi var så godt orientert om dette før jakta startet. Men vi så snart at dette var eneste måten en effektiv jakt kunne utøves på i dette jaktområdet. Jakta foregikk på den måten at vi kjørte etter skogsveier og brukte kikertene over de enorme åpne hogstflatene. Om vi så dyr, ble oppgava å liste seg usett og stilt mot vinden inn mot dyret. Dyr kunne også gå langs

veiene for å beite i de grønne grøftkantene og da ble oppgava lettere, men først måtte vi finne dyr. Tro om vi hadde reist halve jordkloden rundt bare for å oppleve naturen, å spise og leve godt sammen med gode jaktkamerater? Siden det var i

slutten av mai og lyse vårvelden var det lenge før det ble mørkt, men vi innså snart at bjørnen ikke gikk i hvert hogstfelt og ventet på oss. Vi brukte kikertene og mange ganger så vi bjørn som senere viste seg å være brente trestubber. Men vi var optimistiske og guiden vår, Justin, fikk vi snart stor respekt for og som delte med oss av all sin viten om

dyrelivet og jaktforståelse. Det ble etterhvert skynt og det var på tide å snu på hjemvei.

400 meter hardt skadet

Brått fikk vi øye på en svartbjørn oppe i et hogstfelt. Det tok ikke lang tid før vi kastet oss ut av bilen og etter en liten stund ble det første skuddet avfyrt mot bjørn, men noe perfekt treff kan vi vel ikke si det var. Bjørnen beveget seg imponerende raskt opp en skogslå, selv om den nå var skadet. Snart ble nyc skudd avfyrt og etter hvert måtte bjørnen resignere. At bjørnen har enorme krefter og stor overlevelsesstrang beviste bjørnen ved å ta seg fram over 400 meter etter at den hadde fått i seg dødbringende

skudd. I alt ble 9 skudd avfyrt. Tre av skuddene traff i nakken og tre andre skudd ellers i kroppen. Justin forklarte at om en ikke fikk et rent

treff på første skudd, ville bjørnen være så full av adrenalin at den ville springe lenge etter at den var truffet. Nå hadde vi fått dyr, en 7 fots svartbjørn første dag, og det var med glede vi tok oss ned mot leiren.

Enkelte var nå frustrerte og lengtet etter selv å få jakte. Men Justin var rolig og mente bjørnen ville komme igjen etter en stund. Jeg og Justin satt og ventet og lette etter tegn til bjørn i kikkertene, og plutselig fikk vi øye på en svart brunbjørn bak et trefall. Brunbjørnen var den mest ettertraktede, og denne kunne være opp mot åtte fot. En kjempebjørn - skulle jeg endelig lykkes? Vi krøp fremover til ca. 100 meter fra bjørnen og snart var jeg klar til å løse skudd. Bjørnen vendte seg mot meg og skuddet gikk, bjørnen veltet bakover mot en stor trefot. Som vanlig avfyrt Justin et sikkerhets-skudd som han kalte det, for å være sikker på at bjørnen ikke agerte død, men det var den. Den hadde fått skuddet rett i brystet og der lå den urørlig. Det var en sværing og Justin jublet og en av de andre jublet mest for at nå var det han som skulle jakte til han fikk en ny mulighet på bjørn, men det var maken til min brunbjørn han nå siklet etter.

Tredje jakt dag

Tredje jakt dag ble det avtalt at jeg skulle jakte til jeg fikk skutt en bjørn. I dag skulle vi prøve et jaktområde som lå lavere og dermed var grønnere og større muligheter for å treffe beiteende bjørn. Det gikk bare en time før vi

så en stor svartbjørn som krysset vegen foran oss. Men jeg så ingen mulighet til å skyte da holdet var over 200 meter og med erfaringene fra dagen før i minnet, var vel dette det rette. Ikke lenge etter så vi en binne med tre unger foran bilen. Det var et flott syn og en stor opplevelse.

Brunbjørn

En tømmerarbeider stoppet oss og ba oss om å kjøre hundene sine opp til der han bodde. Disse hadde rømt hjemmefra og selvfølgelig ville vi hjelpe. Det var en hyggelig fyr, og han var overrasket da vi sa vi kom fra Norge. Han håpet at vi kunne ta livet av en stor brunbjørn som han var plaget av, inne på arbeids-

pllassen. Hundene fikk vi ikke lenge etter på fik vi øye på en stor svartbjørn. På ny var det å stille seg mot vinden og smyge seg gjennom buskaset som skilte oss fra

bjørnen. Men vinden snudde og bjørnen fikk været av oss og stakk inn i skogen.

Enkelte var nå frustrerte og lengtet etter selv å få jakte. Men Justin var rolig og mente bjørnen ville komme igjen etter en stund. Jeg og Justin satt og ventet og lette etter tegn til bjørn i kikkertene, og plutselig fikk vi øye på en svart brunbjørn bak et trefall. Brunbjørnen var den mest ettertraktede, og denne kunne være opp mot åtte fot. En kjempebjørn - skulle jeg endelig lykkes? Vi krøp fremover til ca. 100 meter fra bjørnen og snart var jeg klar til å løse skudd. Bjørnen vendte seg mot meg og skuddet gikk, bjørnen veltet bakover mot en stor trefot. Som vanlig avfyrt Justin et sikkerhets-skudd som han kalte det, for å være sikker på at bjørnen ikke agerte død, men det var den. Den hadde fått skuddet rett i brystet og der lå den urørlig. Det var en sværing og Justin jublet og en av de andre jublet mest for at nå var det han som skulle jakte til han fikk en ny mulighet på bjørn, men det var maken til min brunbjørn han nå siklet etter.

Dette var en liten beskrivelse av noe av det som skjedde på turen. Om en ikke har fantasi eller evne til å se flere sider ved en slik tur, vil en nok ha hatt en mer fattig tur. Fantasien må få muligheter til å blomstre og så må noen og enhver lære seg til å ikke ta alt så alvorlig. Takk til alle som var med på turen.

Øverst:
F.v: Arne Stigen, Hallgeir Brun, Gudmund Stigen (alle dovringer), Oddvar Tryggestad (Ålesund) og Odd Stigen (Dovre) i strålende vær og vakre omgivelser i Canada (privat foto)

Underst, lengst til venstre: Odd Stigen med bjørnen han skjøt.

Den samme bjørnen ser vi også på bildet til høyre (privat foto)